

Η δικτατορία του...like - Δύο Αληθινές Ιστορίες

/ Γενικά / Ειδήσεις και Ανακοινώσεις / Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΗ

Φίλος κολλητός ο Ντ. από παλιά. Έχουμε φάει ψωμί κι αλάτι μαζί από τα παιδικά μας χρόνια, αλλά μεγαλώνοντας... χαθήκαμε. Εκεί λοιπόν που αναρωτιόμουν τι να κάνει και που να βρίσκεται...

(ήξερα στο μεταξύ ότι είχε παντρευτεί και απέκτησε ένα αγοράκι), χθες το βράδυ με πήρε τηλέφωνο μετά από καιρό. Γιατί; Για να μου ζητήσει το λόγο που δεν έκανα like («μου αρέσει») σε κάτι φωτογραφίες του που δημοσίευσε στο Facebook (όπου βέβαια είμαστε...φίλοι, έστω και εικονικά).

Έτσι λοιπόν με «θυμήθηκε», χωρίς καν να ρωτήσει τι κάνω, τα νέα μου κλπ... απλά νοιαζόταν για το χαμένο like!

Τον ρώτησα πώς είναι, τον ευχαρίστησα που με θυμήθηκε μετά από τόσους μήνες, αλλά εκείνος τίποτα...

«Μα καλά, δεν είδες τη φωτογραφία που έβαλα χθες;», επέμενε.

Επέμενα κι εγώ όμως: «Τι κάνει η γυναίκα σου, το παιδάκι σου», συνέχιζα τις αφελείς (!!!) ερωτήσεις.

Εκείνος το χαβά του: «Λοιπόν στο ξαναστέλνω και κάνε like, μην το ξεχάσεις».

Τότε αγανάκτησα: «Καλά ρε Ντ. είναι δυνατόν να μας έχεις γραμμένους τόσο καιρό και να με πρήζεις τόση ώρα μόνο και μόνο για να σου κάνω like; Τι σόι φίλος

είσαι εσύ;;; Ξέχασες που...»

Είχα πάρει φόρα. Μάταια όμως. Ένα μακρόσυρτο «μπιπ, μπιπ» ακουγόταν από την άλλη άκρη της γραμμής. Ο παλιόφιλος είχε κλείσει. Πεπεισμένος ότι το πολυπόθητο like από μέρους μου είναι χαμένο, πέταξε μαζί μ' αυτό και την φιλία τόσων ετών...

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

Καθισμένος σε καφετέρια της πόλης μου, απολαμβάνω το ηλιοβασίλεμα. Οι ήρεμες αυτές στιγμές γίνονται αντικείμενο σχολιασμού από την Μ. , την ξαδέρφη μου που ήρθε και με βρήκε στον Πειραιά «για να πούμε κάτι σημαντικό», όπως υποσχόταν. Πράγματι, η κουβέντα άναψε και κρατά κοντά τρεις ώρες τώρα.

Αυτή η «σημαντική» συζήτηση, μάλλον φαίνεται να είναι και η μοναδική (!!!) στο κατάμεστο από νεολαία κυρίως μαγαζί. Όχι, δεν αστειεύομαι: Η μέτριας έντασης μουσική και κάποιες σκόρπιες κουβέντες θαμώνων είναι τα μόνα που ακούγονται, εκτός από μας τους δύο...πολυλογάδες.

Κοιτάζω γύρω μου ψάχνοντας να βρω τι συμβαίνει. Δεξιά μου, βλέπω ένα ζευγάρι με τον καθένα βυθισμένο στην τεράστια οθόνη του κινητού του. Αριστερά, μια παρέα 4 ατόμων να κρατά παρόμοια κινητά και tablets, χωρίς να μπορεί να σηκώσει κεφάλι από αυτά. Παραδίπλα, εφήβους να βγάζουν μανιωδώς selfies κι έπειτα, ξανά και ξανά βύθισμα στην οθόνη, χωρίς καν να κοιτάζουν εκείνους με τους οποίους είχαν βγει «μαζί».

Βάζω μια ενοχλητική σκέψη στο μυαλό μου, αλλά αυτοκαθησυχάζομαι. «Ε, να μη δουν τα κινητά τους. Τι στο καλό, απομονωμένοι θα είναι;». «Έτσι είναι οι νέοι σήμερα, έτσι επικοινωνούν, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, απλά εσύ δεν μπορείς να καταλάβεις τι γίνεται σήμερα».

Άρα λοιπόν οι «μικρομέγαλοι», οι «μεσήλικες» και οι «γέροι» θα μοιάζουν με εμένα και την ξαδέρφη μου, σκέφτομαι. Ωραία! Έλα όμως που το «επιχείρημα» αυτό καταρρίπτεται αμέσως, όταν μια παρέα πενηντάρηδων και εξηντάρηδων έρχεται να καθήσει στο μπροστινό μας τραπέζι!

Τι κάνουν; Πριν ζητήσουν κατάλογο ή παραγγείλουν, ρωτούν με αγωνία τον σερβιτόρο αν το κατάστημα διαθέτει wi-fi! Όταν λαμβάνουν την θετική απάντηση, βγάζουν στο τραπέζι τα γνωστά tablets και κινητά. Έπειτα, απόλυτη σιγή επικρατεί. Μια από την παρέα σηκώνεται και φωτογραφίζει το ηλιοβασίλεμα. «Δεν μπορεί, λέω μέσα μου, τουλάχιστον αυτό θα το μοιραστεί με τους άλλους εκεί δίπλα της!». Πράγματι, το μοιράζεται. Βυθίζεται στο πανάκριβο smartphone της και κάνει share, χωρίς να βγάλει μιλιά στους ανθρώπους που βγήκαν μαζί της. Φαίνεται ιδιαίτερα ευχαριστημένη.

Συζητάμε χαμηλόφωνα με την Μ. για την αποβλάκωση, τον εξαναγκασμό και τελικά την δικτατορία που έχουν επιβάλει στη σύγχρονη κοινωνία τα λεγόμενα «μέσα κοινωνικής δικτύωσης». Γυρίζουν πολλοί και μας κοιτάνε. Σχεδόν ψιθυρίζουμε τώρα, για να μην χαλάμε την ησυχία των . Πάλι μας κοιτάνε, με ύφος έκπληξης και απορίας. «Καλά, για να μιλήσετε ήρθατε εδώ; Τίποτα άλλο δεν έχετε να κάνετε;», μοιάζουν να λένε.

Λίγο πριν φύγουμε, μια κοπελίτσα από το τραπέζι των εφήβων μας πλησιάζει. Τι να θέλει; «Αν μπορείτε να μας βγάλετε μια φωτογραφία», λέει. Ενθουσιασμένος και μόνο από την ιδέα πως αυτό θα τους κάνει έστω και λίγο να ξεκολλήσουν από τις οθόνες τους, παίρνω το κινητό και τους τραβάω φωτογραφία! Όλοι χαμογελαστοί. Να είναι άραγε αληθινά αυτά τα χαμόγελα;

«Τραβήξτε μία ακόμα, κύριε», λέει παίρνοντας άλλη πόζα. Δείχνουν στις φωτογραφίες μια ωραία παρέα. Πριν προλάβω να δώσω το κινητό στην κάτοχό του, ακούω: «Φ. την κοινοποίησες; Άντε, τι περιμένεις;»

Η Φ. κοινοποιεί τις φωτογραφίες σε δευτερόλεπτα. Γρήγορες κινήσεις, αμήχανα χέρια. Σκοτεινό, χαμηλωμένο βλέμμα που φωτίζεται αχνά από το δυνατό φως της τεράστιας οθόνης.

Το διάλειμμα με την φωτογραφία τελείωσε. Τώρα πάλι «με τα μούτρα», σιωπηλά και προσηλωμένα, στο αδυσώπητο κυνήγι του like. Άλλωστε και η φωτογραφία σ' αυτό ακριβώς χρησίμευσε: Στο να δείξει «πόσο καλά περνάνε» άνθρωποι που δεν αντάλλαξαν σχεδόν ούτε λέξη όσες ώρες κάθονται μαζί, δίπλα – δίπλα! Τι σημασία έχει όμως; Αν το φωτογραφικό στιγμιότυπο πάρει πολλά «μου αρέσει», όλα θα είναι μια χαρά! Διαφορετικά...

Όλα για το φαίνεσθαι, όλα για το θεαθῆναι. Υποκρισία και επιδειξιομανία ταυτόχρονα. Καταντήσαμε φυλακισμένοι και δέσμιοι μιας ιδιότυπης χούντας, μιας απάνθρωπης και αντικοινωνικής εικονικής πραγματικότητας: Της δικτατορίας του...like.

του Δημήτρη Σωτηρόπουλου

<http://hellas-orthodoxy.blogspot.gr>

<http://proskynitis.blogspot.gr>

Πηγή: yiorgosthalassis.blogspot.com